

Иво Сиромахов

НА ЗАПАД ДО ИНДИЈЕ

11. јануар, 1492.

– Кристофере?

Ко ме зове? Тако ми пуца глава да не могу да отворим очи. Синоћ сам се опет жестоко напио.

– Кристофере? Good morning, my dear.

Аха, Британка је значи. Која ли је, у пичку материну? Отварам очи. Лице ми ништа не говори. Лепушкаста је, али ми је потпуно непозната. Навући ћу неки трипер овим мојим зајебанцијама.

Покушавам да отворим уста, али из њих не излази никакав звук. Вероватно изгледам као механичка играчка којој су заборавили да навију механизам.

Британка почиње да ме љуби, а мени је толико лоше да ми се гади од пољубаца. Ако не престане да ми увлачи језик у уста, исповраћаћу се.

Треба да прекинем да увлачим у кревет сваку коју упознам. Већина су незапослене глумице. Кад чују да сам продуцент, скидају гаћице с надом да ће добити неку улогицу. Касније, кад схвате да две године ништа нисам продуцирао и да живим од позајмица, дижу руке.

Једва се довучем до фрижидера с надом да нађем неку заборављену флашу пива. Нема пива. Фрижидер је празан као и глава глумице.

Направим кафу. Попијемо је ћутећи, глумица се облачи и полази. Још једно бесмислено јебање, које ћемо обоје брзо заборавити.

Идем да се обријам. Оно што видим у огледалу никако ми се не свиђа. Надуто лице, крвави поглед и подочњаци. Ако се најдуже за месец дана не латим неког посла, завршићу на клиници за алкохоличаре.

Зовем се Киркор Колумбијан и имам 41 годину. Мој отац Гарабел Колумбијан био је трговац из Јеревана. Продавао је јерменски коњак Италијанима и често путовао до Генуа. Тамо се упознао са мајком и 25. Августа 1451. ја сам се родио.

У то време у Италији нису баш гледали добронамерно на странце, посебно ако су ванбрачно рођени, и зато су ме родитељи уписали као Кристофоро Коломбо. Но, отац ме увек звао „Киркор“.

Од оца сам наследио трговину алкохолом и успело ми је да омладину пребацим на бродове. Али, оптужили су ме за привредни криминал и 1476. године морао сам да се иселим у Лисабон. Променио сам име у Криштобало Коломо и почео да радим на телевизији. Радио сам једну кулинарску емисију о јерменској кухињи. Звала се „Душ рецептош арменеш да мусакао“. Имао сам добру зараду и висок рејтинг као водитељ, али недоштајала су ми путовања бродом.

И онда ми паде на памет на направим један грандиозни ријалити шоу.

Идеја је била да кренем са 12 бродова на запад. Ако је земље округла, као што наслућујем, стићи ћу до Индије сасвим новим путем. Све ће се снимати, током пловидбе биће разних игара међу екипама и испашће страховит шоу. Осим тога, прва пловидба западним путем ка Индији биће и документована. Тако ће ријалити имати не само телевизијску, већ и историјску вредност. Пројекат сам именовао *На зајад до Индије*.

Али за тако нешто потребан је врло јак спонзор. Потребна је државна подршка.

Зато сам почетком 1484. изнео ту идеју португалском краљу Жуану II.

Краљ ме замајавао читаву годину. Сакупио је некакав савет астронома, картографа и осталих педера; процењивали су, закључивали и на крају усвојили мишљење да ми је пројекат несврсисходан, да су ми процене погрешне и да нећу стићи ни до какве Индије.

Ја, међутим, нисам пао у очајање и одлучих да одем до конкуренције – Шпанаца.

Променио сам име у Кристобал Колон, да би звучало што шпанскије, и средих састанак са краљем Фердинандом. Тај сусрет ми је улио наду. Фердинанд је много образованији и отворенији од оног глупака Жуана II. Са пажњом ме саслушао, рече да је идеја врло интересантна и да ће ми помоћи. „Замислите како ћемо да натрљамо нос оним Португалцима кад откријемо западни пут до Индије“, рекох му и он се одушеви.

Објаснио ми је да за сада сва средства иду на рат са Маурима у Гранади, али чим Гранада падне, сигурно добијам паре за пројекат.

3. фебруар, 1492.

Гранада је пала! Јавих се краљу да му честитам велику победу, а он рече да ме није заборавио и позва ме да сутра у дворцу прецизирамо појединости у вези мог ријалитија.

Не држи ме место од велике радости. Седам и дорађујем све детаље мог плана.

4. фебруар, 1492.

Био сам код краља. Ствари нису баш ружичасте. Прво ми рече да не може да ми да 12 бродова. Велики је ризик, а успех – неизвестан, и зато може да ми да максимално три.

Смањио ми је и више од половине технике и, осим тога, хоће гаранције за рејтинг.

Какве гаранције да му дам? Истина је, и ја жудим за тим да зајебемо оне говнаре, Португалце, али одакле да знам шта они могу да смисле? Чуо сам да праве шоу са некаквом тврђавом – али мој шоу ће бити много ексклузивнији.

На крају прихватио сам све његове услове, просто зато што немам избора. Овај шоу ми је једина, а можда и последња шанса да се докажем као професионалац.

16. март, 1492.

Направио сам кастинг. Сакупио сам врло интересантне учеснике. Неки су стари морски вукови, други тотални аматери, и на тај начин могу бити сигуран да ће бити интрига и конфликта.

Хтео сам да узмем и жене, да би шоу био још интересантнији, али Фердинанд је сујеверан и то ми је забранио. Тај човек се уопште не разуме у телевизију.

Сем тога, непрестано ми досађује апсурдним захтевима. Хоће да на застави пише: „Португалци, можете да нам пушите!“, а на другој: „Пирати пљачкају!“

Ајде, са првим сам сагласан. „Поругалци, можете да нам пушите!“ звучи добро, али каква је то глупост „Пирати пљачкају“?

Он ми објашњава да пирати наносе велику штету његовој флоти и да хоће да овим шоу програмом скрене пажњу на овај све јачи проблем.

Покушао сам да га убедим да то није добра идеја јер је већи део екипе састављен од пирата и да би таква порука могла да их демотивише. Рече да ће размислити и да ће ми саопштити своју одлуку касније.

2. август, 1492.

Скоро да је све спремно. Натоварили смо технику, храну и остало. По мојој процени требало би у Индију да стигнемо за месец дана.

Три брода се зову „Санта Марија“, „Ниња“ и „Пинта“. Ја ћу путовати на „Санта Марију“.

Данас сам окупио свих 90 учесника и саопштио им правилник. Биће распоређени у три тима – сваки тим на једном броду. Током пловидбе биће провођене занимљиве игре међу тимовима и тим-победник у одговарајућој игри добија тимску награду. Победник у шоу програму је онај морнар који први угледа копно.

Сутра крећемо.

3. август, 1492.

Кренусмо. Први дан са снимањем прође добро. Учесници се упознају, причају о себи. Већ су почели и први сукоби. Испало је да је Алонсо са „Пинте“ јебо жену Хавиера са „Санта Марије“ и ту се рађа непријатељство. Имам осећај да ће овај ријалити постићи одличан рејтинг.

4. август, 1492.

Почели смо прву игру. Три тима су ставили у раван бродове, свукли се до пола и отпочели са пљувањем. Догодио се страховит екшн. Игра је била много оспоравана, са драматичним развојем и изненадним обртима. На крају су се као најбољи пљувачи показали они са „Пинте“, а најупљуванији су били морнари са „Санта Марије“. Тим са „Пинте“ добио је једно буре јерменског коњака из моје личне колекције.

Хавиер је дотучен. Не само да је рогоња, већ су га, једног, и највише испљували.

15. септембар, 1492.

Пловимо већ 43 дана, а копна нигде. По мојој процени, требало је да стигнемо у Индију већ још пре две недеље. Тимови су нервозни јер се храна смањује а не зна се колико ћемо још путовати. Осећам да се спрема побуна.

С друге стране, то је супер за снимање. Игре постају све жестокије, конфликти све израђенији, док глад уноси допунску драмску напетост.

Попили су сав коњак и сада се игра само за храну. Синоћ је победила „Санта Марија“ и освојила један усољен свињски бут. Оглодали су га за мање од 10 минута. Мало је фалило да поједу и коске.

27. септембар, 1492.

Очајан сам. Пацови извршили јуриш на видеокасете и појели пола снимљеног материјала. Краљ ће ме обестити.

Па ипак, има доста сачуваних ствари, па ћу покушати да нешто склопим при монтажи, али, опет, нема најинтересантнијих игара. Чиме сам заслужио овакву судбину?

4. октобар, 1492.

Тимови су на рубу издржљивости, а копно се не види. Испада да сам потпуно погрешно, и да су у праву оне тупације који су ми говорили да је земља равна.

Но, већ нема враћања назад. Ако кренемо да се враћамо, то ће значити сигурну смрт, јер имамо храну само за једну недељу. И, не остаје нам ништа друго до да се молимо и да се надамо да се деси чудо.

Да смо бар жене повели! Секс би бар мало поправио расположење посаде.

Гладан сам.

12. октобар, 1492.

Рано ујутру пробудило ме викање: „Копно! Копно!“ Скочих из лежаја и јурнух на палубу. На једру „Пинте“ беше се успентрао Родриго и крештао је на сав глас: „Копно!“ Погледах на запад и осетих како ми се ноге тресу.

Први зраци сунца осветљавали су лепу обалу Индије.

Већ сам замишљао фантастичну сцену финала: „Поштовани гледаоци, победник прве сезоне шоу програма *На зајад до Индије* је... (оркестар удара гуш)... Родриго Бермехо!“

13. октобар, 1492.

Ступисмо на копно. Ово је мало острво, непознато савременом морепловству. У знак захвалности што нас је спасило од смрти од глади, крстих га Сан Салвадор.

Индијци су чудан народ. Хођају полуголи, а тела су им исцртана белом и црном бојом. И велики су глупаци – не знају ни један језик. Некако смо ипак успели да се разумемо уз помоћ руку и ногу. Дадосмо им неколико стаклених перлица у боји и они су толико били срећни да су нас затрпали разним воћем. Јели смо као луди.

Увече нас је њихов шеф позвао на свечани банкет.

Запалили су велику ватру и око ње играли некакав чудан, дивљачки плес. Кад је ватра догорела, бацили су на жар комаде меса. То је најкусније месо које сам икад јео. Пошто га бацају право на ватру, оно се и пече и дими. Локално становништво то зове „барберкју“.

Али, најинтересантније је наступило после вечере. Шеф извади некакво суво лишће, од једног таквог направи трубицу и запали један крај. Затим стави у уста други крај и поче да увлачи дим.

Очигледно да му је било лепо, јер се осмехивао. Рече „табак, табак“ и додаде ми један лист.

Увио сам лист, запалих један крај и дубоко повукох. Била је то велика грешка. Опушак је био тако љут да умало нисам искашљао плућа.

Но, хтео сам да испаднем мушкарчина и испуших лист до краја. И у том трену осетих како ми се некако пријатно мути у глави. У ушима зазвонише чудни звончићи, а пред очима почеше да се одмотавају лепе, лако умрљане слике. Као да сам стигао у рај.

Једна млада Индијка дође и седе до мене. Привуче ми главу у крило и поче да мрмори нешто на неразумљивом језику. Тачно изнад мојих очију висиле су јој велике сисе, тамне и тешке. Удисао сам њихов мирис; мирисале су на неко непознато воће. Индијка је смрвила прстима некакав прах и натерала да отворим уста. Зинуо сам и она ми усуну прах уста. Био је то некакав слатки зачин. Гледао сам је право у очи и осећао се ненормално срећно. Питао сам је како се зове и она схвати, јер прошапута „Ванилија“. Њен загрљај ме омами и нисам ни осетио кад сам заспао.

14. октобар, 1492.

На овом острву је супер, али обећао сам Родригу три буре-та злата, а немам ни грам. То значи да следећих дана треба негде да нађем злато, иначе ће ми се срушти ауторитет продуцента и следеће сезоне нико се неће појавити на кастингу.

Очигледно да на овом острву нема ни грама злата, па ће бити најбоље да се успнемо на бродове и обиђемо суседне земље, да видимо шта има тамо.

По мојој рачуници на југу треба да је острво Сипанго, на којем сасвим сигурно има злата.

Треба да га нађем за награду том типу, јер ме може снаћи велика брука и срамота.

27. октобар, 1492.

Стигли смо на Сипанго. Феноменално острво и људи су много весели, овде је даноноћна фиеста. Али, злата нема.

С једне стране упао сам у сопствену клопку, али с друге стране овде се преда мном откривају многе нове могућности као продуцента.

Прво – открио сам гомилу нових зачина и непознатог биља, па бих могао да организујем једну серију кулинарских емисија, где ће Индијци демонстрирати разна своја јела. То ће сто посто имати страховит успех.

Друга могућност је играни филм. Чуо сам да је овде у Индији чувени Боливуд – место где се снимају на хиљаде нискобуџетних филмова. Радна снага је овде јефтина и могао бих са неколико шака бојених стаклених перли да снимим читав блокбастер.

Можда је та идеја боља. Да ли да отворим једну компанију на своје име? „Колумбија пикчерс“, не звучи лоше!

20. новембар, 1492.

Кренули смо на исток да тражимо Боливуд. Нисмо га нашли, али смо наишли на једно много лепо острво. Крстио сам га Еспањола.

Овде је храна још укуснија а жене су још благонаклоње-није према сваком оном ко им поклони обојено стакленце. Имам осећај да сам открио не Индију, већ сами рај.

26. децембар, 1492.

Имам озбиљне проблеме са тимовима. Морнари пуше „табак“ од јутра до сутра, пију некакво пиће направљено од

шећерне трске, које мештани зову рум, и уопште се не хватају посла. Прошле седмице изгубили смо „Пинту“, а синоћ се „Санта Марија“ насукала у плићак. Практично имамо само један брод. Како ћу да објасним краљу где су му бродови?

Осим тога, морам да се вратим до краја фебруара, да бих стигао да монтирам шоу до краја марта и да почнемо са приказивањем почетком априла. Такав ми је договор са Фердинандом.

4. фебруар, 1493.

Кренули смо назад за Шпанију. Злато ионако нисмо нашли, али сам слагао Родрига да ће му награда бити уручена у специјалном шоу уживо из краљевог дворца.

Сада путујемо на „Нињи“ – једином сачуваном броду, и сви смо на њему. Повели смо и шесторо Индуса, да докажемо Фердинанду да смо стварно стигли до Индије.

Много се поносим и својим открићима. Понео сам на брод листове „табака“, узео сам и неко чудно округло корење, које мештани зову „потатос“ и мало оног слатког зачина, који ми је прекрасна Ванилија сипала у уста оне незаборавне прве вечери на копну.

Напунили смо бурад румом и расположење тимова се поправило. Португалци има да се усеру од муке кад виде какву смо страховиту серију направили.

15. март, 1493.

Стигосмо у Шпанију. Дочекали су ме као цара. Фердинанд је лично дошао у пристаниште, загрлио ме и назвао „адмиралом шоу бизниса“.

Увече ме позваше на пријем у двору. Седео сам са краљем поред једног од оних раскошних камина, пили смо рум и пушили „табак“. Краљ се кикотао од задовољства као удовица испред голог војника.

– Ти си невероватан човек, Кристобале. Нас двојица ћемо направити бум са ријалити серијалима.

– Хвала што сте ми поверовали. Португалци нису схватили.

– Поругалци су говнари. Жуан II је уплашени тупација. Баш бих волео да му видим фацу кад крене емитовање на телевизији.

– Ваше величанство, морам да набавим три бурета злата за Родрига. Ипак је он победник и избрукаћу се ако му не дам обећану награду.

– Даћему, Кристорале, нема проблема. То злато ће нам се вишеструко вратити. А иначе, како је теби било? Јеси ли имао неке проблеме током снимања?

– Ништа озбиљно, Ваше величанство. Сем што сам изгубио два ваша брода, због чега искрено сажаљевам.

– Јебеш бродове. Направио си страشان шоу, осим тога открио си нове земље за шпанску круну. Мораш да ме одведеш тамо.

– Нема проблема. Чим завршим монтажу, можемо да кренемо.

– Кренућемо, него шта? И шта кажеш – тој Ванилији, лепе јој биле сисе, а?

27. јун, 1493.

На зајад до Индије растури све живо. У финалу имали смо рејтинг 38,6 посто, а средњи рејтинг читавог серијала је 23,2 посто. То нам доноси титулу најуспешнијег ријалити серијала свих времена.

Португалци пишају у гаће. Жуан II ме зове три пута на дан да направимо нешто заједно и говори ми: „Ма, ти ниси ваљда љут на мене, дај да направимо нешто заједно, само кажи колико пара тражиш...“

Несрећник. Замајавао ме читаву годину дана, а сад ми се увлачи. Да се сетио на време...

4. септембар, 1493.

Спремам се за другу сезону. Овог пута направићу је са VIP учесницима. Узећу 20 краљевих чиновника, неколико свештеника, артисте, музиканте...

Број пријављених за кастинг је огроман. За прву сезону сакупио сам једва 90, а сад је бројка изнад 10 хиљада.

А и Фернинад је одвезао кесу и рекао да ће ми овог пута дати 17 бродова. Биће то феноменална продукција.

30. септембар, 1493.

Кренусмо са 17 бродова, 85 камера, девет режисера и 1500 учесника!

Ово је најграндиознија продукција у историји светске телевизије.

VIP-овци се мало нервирају, већ трећег дана почели су да зановетају, али, с друге стране, то ће се гледати. Сваки обичан гледалац злурадо ће се радовати како су они, којима завиди на слави и богатству, уствари несрећни љигавци.

10. март, 1496.

Јебем ти серијал, јебем ти VIP учеснике! Три године су се мували по острвима и тек сад смо кренули да се враћамо.

Ове лујке су се непрестано губиле по острвима, напијали се, добијали батине од Индијаца и једва сам их поново сакупио.

Но, у целини, било је лепих ствари. Открили смо неколико нових острва, нашли смо злато и убили се од пушења „табака“.

Проблем је што сам снимиио 11843 касета са материјалом и на монтажи ћу да родим вола.

3. фебруар, 1505.

Почело је емитовање четврте сезоне серијала *На зајад го Индије*. Овог пута иде мршава. Нема начина да се понови успех прве сезоне и оне са VIP-овцима. Публика је већ размажена и сваки пут хоће да је нечим новим шокирамо.

Али, ја сам задовољан. Доказао сам да сам најбољи продуцент на Пиринејима, а и у целој Европи. Направио сам феноменалан серијал, до ногу потукао Португалце и шоу је гледало на милионе гледалаца.

Можда је време да се повучем.

4. децембар, 1505.

У Италији се појавио неки самозвани научник, неки Америго Веспучи, који тврди да оно што сам открио није Индија, већ нов континент.

И сад медији непрекидно пишу о њему, јер му теорија звучи сензационално.

Несрећник. Један од многих који покушавају да ућаре од мог открића. Један од многих свезналица који објашњава какве су ствари онима који су их створили.

Као дете који учи деду да кашље.

19. мај, 1506.

Смрт је близу. Завирује ми кроз прозор. Смеша ми се. Нуди се.

Сам сам. Нико ми више не памти име. Име човека, који је покорио нови свет, име човека који је ставио живот на коцку да би открио западни пут до Индије и донео огромно богатство шпанској круни.

Тело ме полако издаје.

Нико ми више не долази.

А Америго се растура од интервјуа. Он је нови херој. Човек, који је зајашо талас сензације.

И пошто се новинари пале на његове протаклуке, почео је да се уживљава у измишљотине.

Сад читам неки његов интервју, у којем изјављује да острво које сам открио у првој сезони није Сипанго, већ Куба. Глупак! Каква Куба, такво острво не постоји.

Док су једне италијанске новине покренуле кампању да се новооткривене земље назову Америка – по имену самозваног Веспучија. Па га питају које је његово мишљење, а он великодушно изјављује: „За мене ће то бити велика част ако се нова земља назове по мени. Но да не заборавимо ни имена оних, који су постали жртве својих заблуда мислећи да су открили непознату обалу Индије. Мислим да морамо да се одужимо и Колумбу тако што ћемо назвати неку државу његовим именом. Мала Колумбија увек ће имати своје заслужено место у великој Америци.“

Руке су почеле да ми се тресу. Бацам новине у ватру.

Ја, Јерменин Киркор Колумбијан, познат у Италији као Кристофоро Коломбо, у Португалији као Криштобало Коломо, у Шпанији као Кристобал Колон, а у Британији као Кристофере Коламбас, ја сам открио нови пут до Индије и створио најуспешнији ријалити-шоу свих времена.

Ако сам негде згрешио, нек ми Бог суди...

Болест је већ јача од мене. Цело тело ми дрхти. Немам снаге да пребацим столицу ближе камину.

Затварам очи. И видим... видим залазак сунца над Сан Салвадором... видим ватре Индијаца... видим лист „табака“ које ми поглавица увија... видим тешке Ванилијине груди... Ванилија... пољуби ме...

Предео са бугарског
Велимир Косић